

Andreas Gruber

Apotheose

Vertaald uit het Duits door Hilke Makkink

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

... vijf jaar eerder

Maarten S. Sneijder stond op de rand van de rots en staarde uit over zee. Het schuim spatte zo hoog tegen de klippen op dat hij de fijne zilte druppeltjes op zijn gezicht voelde. De ochtendzon ging nog schuil achter een mistbank, maar de wind begon de eerste gaten al in de grijze massa te scheuren.

Boven Sneijders hoofd krijsten de meeuwen. Iets had hen opgeschrikt. Hij wierp een blik op de kleine haven onder hem, waar zich ook het station van Ostheversand bevond. Net op dat moment reed er een busje over de smalle weg, die hij een uur eerder te voet afgelegd had. Een gevangentransport. Met drie gevangenen, maar Sneijder interesseerde zich maar voor een van hen.

Hij gooide zijn peuk over de rand. Heel even hing de geur van marihuana nog in de lucht, daarna rook het weer naar zee-wier, meeuwenstront en de mosselen, die tegen de rotsen plakten en omspoeld werden door het schuimende zeewater.

Sneijder liep weg van de rotsrand en verschool zich in de schaduw van het hoge gebouw achter hem. Niet veel later arriveerde ook het transport al; met knarsende banden stopte het busje op het grind voor de poort.

Twee geüniformeerde gevangenvaarders kwamen het gebouw uit. Hoewel ze geen wapens droegen, waren ze wel uitgerust met taser, pepperspray en gummiknuppel. Aan hun gezichten zag Sneijder dat ze – indien nodig – niet zouden aarzelen om genadeloos op de gevangenen in te slaan. Toeris-

ten die met hun telefoons filmpjes maakten had je hier niet.

De deur van het busje ging open en twee geüniformeerde mannen stapten uit, gevolgd door de drie gevangenen in grijze overalls. Hun enkels waren geketend en bij twee van hen waren de armen voor het lichaam met handboeien vastgemaakt. Ook de handen van de derde gevangene waren geboeid, maar dan achter zijn rug. Vanwege deze man was Sneijder hier. Hij moest er zeker van zijn dat hij daadwerkelijk achter de muren van dit speciale instituut zou verdwijnen, en wel voor altijd: in deze zwaarbewaakte instelling voor geesteszieke criminelen.

Sneijder deed een stap naar voren, wendde zich tot de agenten en wees op Piet van Loon. ‘Die handboeien moeten strakker en kijk ook even in zijn mond.’

‘Hebben we al gedaan. We doen dit niet voor het...’

‘Ik ook niet!’ viel Sneijder de man in de rede. ‘Controleer zijn kiezen!’ Hij had bij gevangenen al de meest onmogelijke verstopplekken ontdekt.

‘Goed,’ verzuchtte de man.

De agenten wisselden wat documenten uit, toen werden de gevangenen naar de poort geleid, waar ze door het personeel van het instituut ontvangen werden.

‘Jullie zeggen alleen iets, als jullie iets gevraagd wordt. En jullie bewegen alleen, als iemand jullie dat opdraagt. Begrepen?’ bromde een van de agenten. ‘En nu naar binnen met jullie!’

Geen van de drie gevangenen knikte, maar twee van hen volgden de instructies. Eentje niet. Piet van Loon.

Ga naar binnen, dacht Sneijder, maar Piet verroerde zich nog steeds niet. Hij stond daar, stak zijn neus in de lucht, liet zijn blik over het water gaan en ademde diep in, alsof hij nog één keer wilde genieten van de zilte geur van de zee. Op dat moment scheurde de mistbank helemaal open en de zee glinsterde in het zonlicht. Langzaam draaide Van Loon zijn hoofd en keek Sneijder aan. Een windvlaag blies door zijn dunne

blonde haar en waaide het in zijn gezicht. Hij zei een paar woorden in het Nederlands, die de wind naar Sneijder overbracht.

‘Bek houden!’ brulde een van de agenten. Van Loon werd bij zijn bovenarmen gepakt en verder geduwd.

Nog één keer draaide hij zich naar Sneijder om, om hem amper merkbaar nog iets toe te fluisteren. Opnieuw in het Nederlands. Aan de beweging van zijn lippen kon Sneijder zien wat hij zei. Toen verdween Piet van Loon door de poort.

Nadat ook de agenten van het transport naar binnen waren gegaan en de poort weer vergrendeld was, stapte de chauffeur uit het busje, strekte zijn benen en kwam toen op Sneijder af. ‘Bent ú Maarten Sneijder?’

‘Maarten S. Sneijder,’ corrigeerde hij de man, waarna hij een nieuwe peuk opstak.

De chauffeur stak een hand in zijn jaszak en haalde er een smalle envelop uit, die hij Sneijder overhandigde. ‘Een van de gevangenen vroeg me om u dit te geven.’

De envelop was spierwit en nauwkeurig dichtgeplakt. Geen afzender, geen ontvanger.

‘Welke van de drie?’ vroeg Sneijder, hoewel hij het antwoord al wist.

‘Die grote, breedgeschouderde Nederlander.’

‘Bedankt.’

‘Hoe wist die eigenlijk dat u hier zou zijn?’

‘Wist hij niet.’ Sneijder liet de envelop in de binnenzak van zijn colbert glijden, zonder te kijken wat erin zat.

‘Maakt u hem niet open?’

‘Misschien maak ik hem wel nooit open,’ antwoordde Sneijder. ‘Rijdt u weer naar beneden? In de haven ligt een boot op me te wachten.’

De man knikte. ‘Er werd me al gezegd dat ik u mee moest nemen. Maar roken is niet toegestaan in de bus.’

Sneijder staarde naar het gloeiende puntje van de joint. ‘Wat ik rook, is nergens toegestaan.’

‘Zoiets vermoedde ik al.’ De chauffeur trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat zei die man tegen u?’

Sneijder blies de rook langzaam door zijn neus naar buiten en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘*Wij zijn nog niet klaar met elkaar*’, vertaalde hij. ‘De rest doet er niet toe.’

Sneijder gooide de sigaret weg en stapte in het busje.

DEEL 1

BERN... nu

1

Donderdag 1 oktober

Het loodgrijze water van de Aare stroomde traag door de stad en rimpelde rond de massieve pijlers van de oude stenen brug. Zodra de zon boven de kasteelheuvel uit zou komen, zou de rivier turquoise schitteren.

Rudolf Horowitz was gek op dit uitzicht. Gewikkeld in een geruite spreid zat hij voor het geopende raam van zijn appartement en keek uit over Bern. Tot nu toe was het een milde herfst. Maar dat zou niet lang meer duren. Het weerbericht had het over een aantrekkend koudefront gehad. Dan zouden zijn oude botten hem weer parten gaan spelen. Hij trok de kraag van zijn vest omhoog en boog zich wat dichterbij het raam. Hij hield van de frisse ochtendlucht. Vroeger was hij elke ochtend, nog voor zijn eerste beker chocomelk, een rondje gaan joggen, maar daar was hij vijf jaar geleden mee gestopt. Nu bracht hij de ochtenden anders door.

Hij stak zijn hand in de papieren zak, haalde de broodkruimels eruit en voerde de duiven, die een verdieping lager koerend over de balkonreling van zijn onderbuurman rondhipten. Die haatte hem erom, wat Horowitz ontzettend grappig vond. Voor iemand die een jonge vrouw sloeg, was wat duivenpoep op het balkon wel het minste wat hij verdiende.

Horowitz' telefoon ging. Hij wierp een korte blik op het schermje en liet hem nog even door rinkelen. Hij kende het nummer. Als Berger belde, was er stront aan de knikker. Pas

nadat hij nog een handvol broodkruimels aan de duiven gevoerd had, nam hij op.

‘Horowitz,’ bromde hij.

‘Goedemorgen,’ zei Berger. ‘Ik neem aan dat je druk bent?’

‘Zoals altijd.’ Horowitz gooide de laatste kruimels uit het raam. Een nieuwsgierige duif hupte zelfs op zijn vensterbank. Horowitz joeg hem weg. *Beneden mag je alles onderschijten, hier niet.*

‘Kun je naar de Untertorbrücke komen?’ vroeg Berger.

‘Ik ben niet meer in dienst.’

‘Weet ik, maar... we hebben je nodig.’

‘Het kan wel even duren voordat ik daar ben.’

‘Er is al een auto naar je onderweg. Een comfortabele, grote wagen. Je voormalige collega’s halen je af.’

‘Jullie hebben blijkbaar haast.’

‘Kom maar kijken, dan weet je waarom. Tot straks.’ Berger had alweer opgehangen.

Horowitz sloot het raam, reed vervolgens met zijn rolstoel de woonkamer in en pakte zijn camera en dicteerapparaat uit een stoffige koffer.

De Untertorbrücke was de oudste stenen brug van Bern en stamde nog uit de vijftiende eeuw. Hij bestond uit drie massieve, langgerekte bogen die zich over de Aare spanden en de landtong van de binnenstad verbonden met de tegenoverliggende oever.

De brandweer had naast de brug een twee meter lager gelegen steiger van metalen platen gebouwd, waarvan de pijlers in de rivier stonden. De brug was afgesloten en het verkeer werd omgeleid. Ook de omgeving op beide oevers was grotendeels afgezet, zodat de mensen van de recherche bij hun werk niet gehinderd zouden worden door toeschouwers. Wat helaas niet te vermijden was, was dat de mensen vanachter hun ramen toekeken of vanaf hun dakterrassen met verrekijkers naar de brug en het platform zouden kijken. De eerste

filmpjes stonden inmiddels waarschijnlijk al online.

Horowitz reed met zijn rolstoel door de geopende schuifdeur van het politiebusje via de oprijplaat naar beneden, waar hij door Berger begroet werd. Deze droeg een pak met stropdas en een zwarte gewatteerde jas en had – sinds Horowitz hem vijf jaar geleden voor het laatst gezien had – grijze slapen gekregen.

‘Zo, jij loopt er chic bij,’ zei Horowitz, die geen tijd gehad had om zich om te kleden en nog steeds zijn vest en bruinflanellen broek droeg.

Berger negeerde de opmerking. ‘Morgen, Rudolf,’ zei hij enkel.

‘Mijn god, wat ben jij een ouwe lul geworden,’ bromde Horowitz.

Berger hield zich duidelijk in. ‘Ja, ik ben ook blij om jou weer te zien.’ Eigenlijk had hij kunnen zeggen wat hij wilde, omdat hij als officier van justitie van het kanton Bern aan niemand verantwoording af hoefde te leggen. Maar blijkbaar hadden de jaren hem wat rustiger gemaakt.

In plaats van met Horowitz in discussie te gaan, wees Berger nu op een jonge agent van begin dertig, die naast hem stond en hier kennelijk de leiding had. ‘Dit is hoofdcommissaris Rùthy van *fedpol*.’

Horowitz kneep zijn ogen tot spleetjes. *Fedpol*? ‘En de forensische dienst van de kantonpolitie Bern dan?’

Berger schudde zijn hoofd. ‘Niet ingezet. Ik heb me meteen tot *fedpol* gewend.’

Horowitz knikte. De Federale Recherche van *fedpol* werd er alleen bij gehaald als er echt iets ernstigs aan de hand was of als de tijd drong en het ministerie van Justitie allerlei bureaucratische handelingen wilde omzeilen.

De roodharige jongeman met zomersproeten en flaporen droeg een casual spijkerbroek en een windjack. Hij reikte Horowitz de hand, die deze echter niet aannam. ‘Aangenaam kennis te maken en fijn dat u de tijd wilt nemen voor...’

‘Zeg tegen die knul dat hij kan stoppen met hielentikken.’

Berger keek zijn jonge collega aan en schudde amper merkbaar zijn hoofd. ‘Hij houdt niet van handen schudden.’

‘Ik begrijp het.’ Rūthy trok zijn hand terug.

Berger wendde zich weer tot Horowitz. ‘Ook als gepensioneerde ben je nog altijd de beste profiler die er is en ken je de psyche van heel wat seriemoordenaars. Daarom wilde ik je vragen om een beetje...’

‘Jullie gaan uit van een seriemoordenaar?’

Berger wierp een blik op de brug. ‘Daar lijkt het wel op. Ik ben echt wel wat gewend, maar dit slaat alles. Terwijl die stelling opgebouwd werd, hebben de mensen van fedpol en ik de plaats delict besproken en vanuit een boot elke hoek bestudeerd. Maar we komen er niet achter.’

Vragend keek Horowitz hem aan. ‘Waarachter?’

‘Wat wil de moordenaar hiermee bereiken? Waarom hier? Waarom zo? Waarom vandaag? En waarom uitgerekend... dit slachtoffer?’

‘Laten we eens gaan kijken,’ stelde Horowitz voor.

Berger stak zijn handen in zijn jaszakken en wierp een blik op zijn auto, die aan de overkant geparkeerd stond. ‘De technische recherche is net begonnen,’ legde hij uit. ‘Ik zou je graag begeleiden, maar ik moet naar een persconferentie.’

‘Hierover?’

‘Ja, hierover. Rūthy zal je alles laten zien. Jullie zullen het vast goed met elkaar kunnen vinden.’

‘Vast,’ bromde Horowitz. ‘Heb ik de vrije hand?’

‘Ja. Ik moet ervandoor.’ Berger kneep even in Horowitz’ schouder. ‘Dank je.’ Toen wierp hij Rūthy nog een verzoenende blik toe en draaide zich om.

Horowitz keek toe hoe hij naar zijn auto liep en al na een paar stappen druk aan het telefoneren was.

‘Altijd even gestrest,’ verzuchtte hij. ‘Wilt u weten of ik dit werk gemist heb? Nee, nog geen minuut.’ Verwachtingsvol keek hij Rūthy aan. ‘En?’

‘Moet ik u erheen duwen?’

‘Nee, verdomme. Maar u mag een beker chocomelk voor me halen, met zoveel honing erin, dat de lepel erin blijft staan. Ik heb suiker nodig bij het nadenken.’

‘Ik was alleen maar vriendelijk tegen u omdat u een legende en goede vriend van officier van justitie Berger bent, maar ik ben niet uw...’

‘Met veel honing,’ herhaalde Horowitz.

Rüthy haalde diep adem. ‘Ik zou niet weten waar... ik be-doel...’

Horowitz keek om zich heen. De cafés waren nog gesloten. ‘Laat ook maar,’ bromde hij. ‘Kom mee.’ Hij keerde zijn rolstoel, reed met een paar krachtige armbewegingen naar de loopbrug, wipte op de achterwielen en zette de voorwielen behendig op de steiger. Onder de brug lag een boot van de waterpolitie voor anker, waarop net twee geüniformeerde agenten een statief voor schijnwerpers neerzetten.

Met een volgende, krachtige beweging rolde Horowitz over de steiger naar de eerste boog. Sinds hij vijf jaar geleden noodgedwongen ontslag had moeten nemen, waren zijn eens zo gespierde benen in de rolstoel verschrompeld tot dunne sprietjes. Vanaf het begin had hij bewust afgezien van een elektromotortje, waarvoor de federale politie zeker had willen betalen. Maar hij wilde niet afhankelijk zijn van een accu of gehinderd worden door een kortsluiting, hij wilde zelf over zijn lot kunnen beslissen. Al snel waren zijn armen steeds sterker geworden en op zijn handen hadden zich harde eeltplekken gevormd. Inmiddels was hij lichamelijk fitter dan heel wat andere zeventigjarigen... boven de taille dan.

Horowitz bereikte de eerste boog van massief steen en stopte zijn rolstoel. Hier rook het naar brak water. Een paar kraaien zaten op de balken onder de brug, andere fladderden opgewonden rond. Horowitz rolde over de metalen constructie in de schaduw van de brug. Meteen werd het koeler, maar wat Horowitz innerlijk pas echt liet verstarren, was de aanblik van

het lichaam. Daarvan ging een volledig andere kilte uit, eentje die hem de keel dichtsnoerde.

Een forensisch fotograaf, de patholoog-anatoom en twee mannen van de forensische opsporingsdienst in witte overalls waren al druk bezig. Heel even werd Horowitz verblind door het felle licht van een schijnwerper. Een man rolde net een stroomkabel af van een haspel. Het was een gekkenhuis.

‘Weet u wat ik denk...’ begon Rūthy.

‘Hoe lang zit u al bij de recherche?’ onderbrak Horowitz hem, zonder zijn blik los te maken van het lichaam.

‘Sinds drie jaar, waarvan één jaar bij de afdeling Moordzaken.’

‘U mag pas iets denken als u er twintig jaar zit,’ snoerde Horowitz hem de mond. Op dit moment kon hij zo’n overijverige knul missen als kiespijn.

Gefascineerd staaarde hij naar de rug van de dode vrouw. *Hoe heeft de moordenaar haar hier zo gekregen? En waarom uitgerenkend hiér?*

Een kraai gleeed in duikvlucht over Horowitz’ hoofd. Bijna had het dier hem aangeraakt. Hij hield van duiven, maar kraaien haatte hij. Het waren net aasgieren. Blijkbaar hing het lijk hier al sinds vannacht, want de beesten hadden al stukjes uit het vlees gepikt.

Horowitz schatte de naakte vrouw op een jaar of vijftig. Ze hing enkel aan haar lange haren, die bovenaan de brug vastge maakt waren. Een kraai vloog net weg van haar schouder, waardoor het lichaam langzaam draaide en de voorkant van de dode vrouw in het zicht kwam. Haar ogen misten al, de gelaatstreken hingen slap naar beneden... dat gezicht! Verdomme! Hij kende die vrouw. Nu wist hij waarom de recherche onder tijdsdruk stond en nu al een persconferentie georganiseerd had.

‘Shit...’ flapte hij eruit.

‘Ik zou graag...’ begon Rūthy.

‘Nu niet!’ Horowitz rolde wat dichterbij. Wat was dat, daar op de buik van de dode vrouw? ‘Hebt u een zaklamp?’

‘Ja.’

‘Geef!’ Horowitz stak zijn hand uit, zonder het lichaam uit het oog te verliezen. Rütthy overhandigde hem de lamp en Horowitz richtte de lichtstraal op de buik van de dode.

‘Shit,’ fluisterde hij nog een keer. Een verschrikkelijk déjà vu joeg hem een rilling over zijn rug, en had hij nog gevoel gehad in zijn benen, dan was het kriebelen vast ook tot in zijn tenen voelbaar geweest.

‘Zeg tegen uw mensen dat ze onmiddellijk met alles stoppen,’ beval Horowitz.

Rütthy zette grote ogen op. ‘Wat?’

‘Bent u doof?’ brulde Horowitz. ‘Allemaal luisteren!’ Hij klapte in zijn handen. ‘Vanaf nu wordt alleen nog maar aange-raakt wat u hiernaartoe gebracht hebt. Pak onmiddellijk uw statieven, lampen en kabelhaspels in en breng alles weer terug in de oorspronkelijke staat. Daarna verlaat u de plaats delict. Begrepen?’

‘Luister eens,’ zei een van de mannen. ‘Ik ben forensisch arts en er verantwoordelijk voor dat het lichaam...’

‘Kan me niet schelen, wie u bent. Al was u de bondspresi-dent. Pak uw boeltje in en verdwijnt.’

De mannen staarden hem aan. ‘En wie bent u?’

‘Degene die deze zaak gaat oplossen. Als dat u niet bevalt, dan beklaagt u zich maar bij de officier van justitie. En nu weg-wezen.’ Horowitz boog zich over de armleuning van zijn rol-stoel. ‘En jullie van de waterpolitie ook!’ brulde hij naar beneden. ‘Meteen!’ Hij wendde zich tot Rütthy. ‘U hebt vast wel een telefoon?’

Rütthy knikte enkel. Zo te zien was hij te zeer onthutst door Horowitz’ uitbarsting om ook te protesteren.

‘Berger zei net dat ik de beste ben.’ Horowitz schudde zijn hoofd. ‘Dat is gelogen. Er is iemand die nog beter is dan ik.’ Hij pakte een visitekaartje uit zijn portemonnee, die hij altijd bij zich droeg. ‘Boek een eersteklas hotelkamer in Bern. Zorg er-voor dat er geen kamerplanten in staan en dat de rookmelder uitgeschakeld is. En bel dan dit nummer.’

Rüthy pakte het kaartje aan en wierp een blik op het adres. 'Dat is de Duitse Federale Recherche in Wiesbaden.'

'U kunt dus lezen.' Horowitz' stem droop van het sarcasme. 'Die man moet hier onmiddellijk naartoe komen.'

'Maarten Sneijder,' mompelde Rüthy.

'Maarten S. Sneijder,' corrigeerde Horowitz hem.

'En waarom geen kamerplanten?'

'Die ontnemen hem blijkbaar zuurstof om na te kunnen denken.'

'En die rookmelder?'

'Vraag dat maar niet. Maar we hebben hem hier nodig. En zolang hij er nog niet is, zorgt u ervoor dat niemand hier op de plaats delict rondhangt en iets aanraakt.'

'Maar wat als hij niet kan of niet wil komen?'

Horowitz staaarde naar de dode vrouw. 'Stuur hem maar een foto van haar buik. Dan komt hij wel!'

Woensdag 23 september

De wagon boemelde met een rustgevend *ta-tam-ta-tam* over het spoor. Na elke biels sprong de koffer in het bagagerek een klein beetje omhoog. Al met al zou de rit slechts tien minuten duren, en de helft had ze al achter de rug.

Hannah zat bij het raam en keek naar buiten. Aan beide kanten strekte de zee zich uit. Het water was spiegelglad en de horizon leek wel met een liniaal getrokken. De zon ging schuil achter een wit wolkendek. Blijkbaar was het zo ver noordelijk altijd bewolkt, zeker aan het begin van de herfst.

Hannah keek naar voren, in de richting van de locomotief. De dam maakte een flauwe bocht naar rechts en de trein volgde. Eigenlijk was het best een griezelig ritje, omdat de dam al uit 1927 stamde, op het smalste stuk slechts tien meter breed was en vijf kilometer lang vanaf het vasteland rechtstreeks over zee naar het eiland Ostheversand leidde. Bijna een eeuw oud dus en nog altijd kon je het eiland alleen met deze trein of met een politieboot bereiken. Maar misschien was dat ook de bedoeling, een perfecte veiligheidsmaatregel.

Het rotseiland kwam in zicht en Hannah drukte haar gezicht tegen het glas. Ostheversand bestond uit niet meer dan ruig gesteente en groen moerasland. Beneden, waar het water tegen de klippen sloeg, was het gesteente donker, verder naar boven werd het steeds lichter. Sommige rotsen glinsterden bijna wit in het zonlicht. Toen kwamen de vuurtoren, de haven en het kleine stationnetje in zicht.

Hannah stond op, tilde haar koffer uit het rek en verliet de coupé. De trein liet de dam achter zich en rolde het station binnen.

‘Zal ik u helpen, jongedame?’ vroeg de conducteur.

‘Dank u, maar dat is niet nodig.’ Hannah opende de deur. Zulke ouderwetse vouwdeuren, waarbij een trapje voor de voeten uitklapte, had ze al sinds haar jeugd niet meer gezien. Je zou bijna denken dat de trein, net als het spoor, uit het begin van de vorige eeuw stamde.

Hannah betrad het perron en liep door de aankomsthal naar buiten, waar ze haar koffer neerzette. Dus zo zag hij eruit, de Flensburger Fjord, die smalle inham in de Oostzee tussen Duitsland en Denemarken. Aan de horizon kon ze zelfs de kust van Denemarken zien liggen.

De meeuwen draaiden hun elegante rondjes boven de steigers van het kleine haventje en omcirkelden de vuurtoren, die er met zijn rood-witte strepen uitzag als nog een overblijfsel uit de vorige eeuw. Hannah vroeg zich af of hij ’s nachts nog altijd zijn licht over zee liet schijnen en, zo ja, of ze dat vanuit haar kamer zou kunnen zien. Boten waren nu in elk geval niet onderweg.

Ze keek op haar horloge. Even na achten. De trein was keurig op tijd. Daar kwam al een auto de straat in gereden, zwierig nam hij de bocht, om vervolgens voor het station tot stilstand te komen. Een grote slanke man met brede schouders en blond, schouderlang haar stapte uit. De motor liet hij lopen, zodat de auto, een oude witte Volkswagen Kever, door bleef knetteren. De overhemdsmouwen van de man waren opgerold en hij had zijn duimen in zijn riemlussen gestoken. Zijn linnen broek was behoorlijk hoog opgetrokken, waardoor ze zijn sokken kon zien. Rood-witgestreept, passend bij de vuurtoren.

Hij wipte even op en neer op zijn voeten. ‘Bent u Hannah Norland?’ riep hij.

Scherp. Ze was tenslotte de enige vrouw die hier net per trein gearriveerd was. ‘Ja.’

‘Welkom op Alcatraz. Ik breng u naar uw onderkomen.’ Ijverig kwam hij op haar af, nam echter niet, zodra hij bij haar was, haar koffer aan, maar zei enkel: ‘U kunt uw koffer op de achterbank leggen... Ben zo terug.’ Zonder nog iets te zeggen marcheerde hij door de aankomsthal naar de trein.

Hannah hoorde hoe hij met de conducteur sprak. Ze liep naar de auto, klapte de passagiersstoel naar voren en duwde haar koffer naar binnen. Even later was haar chauffeur ook alweer terug. Deze keer met een postzak over zijn schouder, die hij bij haar koffer op de achterbank gooide.

‘De trein rijdt maar twee keer per dag en verbindt het eiland met het vasteland.’ Hij veegde zijn hand af aan zijn broek en stak hem haar toe. ‘Ik ben Frenk, niet Frank, ook niet Fränk met een umlaut, maar Frénk met een e. Frenk Bruno.’ Hij grijnsde. ‘Zo heeft mijn moeder me genoemd. Om me te jennen, waarschijnlijk. Heb haar verkracht en haar hersens ingeslagen. Maar wees niet bang. Is al heel wat jaren geleden, ik was toen nog maar vijftien. Sindsdien ben ik veranderd. Ben nu dertig.’

Hannah staarde hem aan. Meende hij dat nu serieus? Maar hij zag er niet uit alsof hij haar voor de gek wilde houden. Waarschijnlijk had hij zijn straf in de jeugdgevangenis uitgezeten.

‘En u?’ vroeg hij.

‘Ik ben zevenentwintig,’ zei ze.

‘Nee, ik bedoel, of u ook iemand vermoord hebt?’

‘Nee, ik heb niemand vermoord, ik ben... om een andere reden hier.’ Ze nam Frenk in zich op. Dat begon al goed.

Frenk klopte op het autodak. ‘Het eiland is twee vierkante kilometer groot. In totaal hebben we hier vijf auto’s. Een ervan is van de vuurtorenwachter, de andere vier zijn van het instituut.’ Hij sprong in de auto. ‘Kom, de directeur wil u ontmoeten.’

Ze stapte in en sloot het portier.

Frenk boog zich naar haar toe en staarde haar aan. ‘Bent u niet iets vergeten?’

Ze keek hem vragend aan. 'Een fooi?'

Ernstig keek hij terug. 'Nee, gordel omdoen! De directeur staat op veiligheid. En steekpenningen mag ik niet aannemen!'

Frenk Bruno startte de auto, draaide een rondje voor het station en reed toen de weg op die naar boven leidde.

Hannah maakte haar riem vast. Deze man had dringend therapie nodig. En als dat al voor de chauffeur gold, hoe moesten de gevangenen er dan wel niet aan toe zijn?

Na een bocht hadden ze een onbelemmerd uitzicht op de heuvel voor hen. Op het hoogste punt van het eiland lag Steinfels, de zwaarbewaakte gevangenis voor geesteszieke criminelen. Met daarnaast het personeelsgebouw. Tussen beide gebouwen liep een lindelaan die – tussen gevangenis en de vrije wereld – als een soort barrière diende. Blijkbaar waren ook alle ramen in het personeelsgebouw voorzien van tralies, maar dat kon Hannah vanaf deze afstand niet zien. Hoewel het gebouw toch al zeker zeventig jaar oud was, zat dit instituut er nog maar vijf jaar. Steinfels was een pilotproject.

Hannah hoopte dat haar opleiding hier beloond zou worden. Ze had tenslotte vijf jaar lang op dit moment gewacht. Nu moest ze eindelijk antwoorden vinden.